

GAISMA SPĪD TUMSĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 8:44, Sal. pam. 23:23, Ap. d. 20:27–32, 2. Tes. 2:7–12, Ps. 119:105, 116, 130, 133, 160, Sal. pam. 16:25, 2. Kor. 4:3–6.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad Jēzus viņiem sacīja: ‘Vēl mazu brīdi gaisma ir pie jums. Staigājiet, kamēr jums ir gaisma, lai tumsība jūs neaņņem. Jo, kas tumsā staigā, nezina, kurp viņš iet’” (Jņ. 12:35)

Bībeles pēdējā – Atklāsmes – grāmatā velns ir attēlots kā pūķis un čūska (Atkl. 12:9). Viņš ir pūķis, jo vēlas iznīcināt Dieva ļaudis, un čūska, jo izmanto visus savus viltīgos melus, lai viņus maldinātu. Turpmākajos gados pēc Kristus nāves imperiālā Roma spīdzināja, nometa lauvām un sadedzināja uz sārta tūkstošiem cilvēku par atteikšanos pielūgt viņu “dievības”. Tomēr, piedzīvojot šo nežēlīgo sodu, daudzi palika uzticīgi, evaņģēlijs turpināja izplatīties un draudze auga.

Tādēļ sātans mainīja stratēģiju. Daudzi pagāni tika kristīti, bet bez rūpīgas iepazīšanās ar Bībeles patiesību. Kad vadītāji sapludināja Svēto Rakstu patiesības ar tautas paražām, draudzē ieplūda maldi. 4. un 5. gs. bija kompromisu laikmets, kad baznīcas prelāti apvienoja pagānu ieražas ar kristiešu mācībām.

Tomēr pat grūtākajos laikos Dievs nepārtraukti bija līdzās saviem ļaudīm. Viņi atrada Jēzu – “Ceļu, Patiesību un Dzīvību” – un Svētā Gara spēkā stāvēja stingri, pat sastopoties ar milzīgu spiedienu atteikties no sirds pārlicības. Viņi palika uzticīgi Dieva atklātajai gribai Svētajos Rakstos un nesatricināmi iestājās par Viņa Vārda patiesumu par spīti spiedienam, kas tika izdarīts atklātā vai slēptā veidā.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, kuras pamatā ir “Lielās cīņas” 3. nodaļa, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. aprīlī.

Kompromiss – sātana viltīgā stratēģija

Salīdzini Jņ. 14:6 ar Jņ. 8:44. Kādu kontrastu starp Jēzus un sātana raksturu var redzēt šajos divos pantos? _____

Tas, ko Jēzus saka, ir patiesība, jo Viņš ir patiesības autors. Patiesība nāk no visgudrā, vismilošā, viszinošā Dieva sirds. Viņš ir realitātes un visas patiesības pamats.

Turpretim sātans ir melis un melu tēvs. Viņš ir gatavs izmantot melus, viltu, dezinformāciju un patiesības sagrozīšanu, lai maldinātu Dieva ļaudis. Viņš pievīla levu Ēdenē, sagrozot patiesību, radot šaubas un klaji noliedzot Dieva teikto. Sātana paziņojums “jūs nemirsiet vis” augļu ēšanas kontekstā bija skaidra pretruna ar Dieva teikto. Gadsimtu gaitā sātans ir izmantojis vienu un to pašu stratēģiju. Viņš grauj uzticību Dieva Vārdam, runā pretēji Dieva atklātajai gribai, sagroza Rakstus un reizēm nepareizi citē Biblii, ja tas viņam nāk par labu.

Izlasi Sal. pam. 23:23, Jņ. 17:17 un Jņ. 8:32. Kādu līdzību jūs saskatāt šajos Bībeles pantos attiecībā uz Dieva Vārda patiesumu? Kāds ir to galvenais vēstījums? _____

“Sātans labi saprata, ka Svētie Raksti cilvēkus dara spējīgus atšifrēt klajo krāpšanu un nepadoties viņa varai. Tieši ar šo Vārdu pats pasaules Glābējs bija stājies pretī ļaunā uzbrukumiem. Katru uzbrukumu Kristus atvairīja ar mūžīgās patiesības vairogu, sakot: “Stāv rakstīts.” Ar šī Vārda gudrību un spēku Viņš noraidīja ikvienu pretinieka priekšlikumu. Lai saglabātu ietekmi pār ļaudīm un nostiprinātu pāvesta uzurpatora autoritāti, sātanam vajadzēja izsargāt cilvēkus no iepazīšanās ar Svētajiem Rakstiem. Bībele godā Dievu un ierobežoto cilvēku noliek tā īstajā vietā; tāpēc tās svētās patiesības ir jāapslēpj un jānoklusē. Šo loģiku pieņēma Romas baznīca. Gadsimtiem ilgi tā neļāva izplatīt Biblii. Tautai aizliedza to lasīt un turēt savās mājās, un priesteri un prelāti, kam nebija nekādu morālu principu, tās mācības izskaidroja tādā veidā, lai aizstāvētu savas pretenzijas. Tā pāvests panāca, ka viņu gandrīz vispārīgi atzina par Dieva vietnieku virs zemes, kura autoritātei padota baznīca un valsts.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 51. lpp.)

Pārrunājiet, kā sātans mēģina izkropļot vai nepareizi skaidrot Dieva Vārdu mūsdienās. _____

Mežonīgi vilki

Izlasi Ap. d. 20:27–32. Kādus īpašus brīdinājumus apustulis Pāvils izteica Efezas draudzes vadītājiem par tuvojošos atkrišanu? _____

Pāvila padoma mērķis bija sagatavot draudzi gaidāmajiem notikumiem. Šajos fragmentos viņš apraksta divas galvenās bažas.

Viņa pirmās rūpes ir par to, ka “pie jums iebruks plēsīgi vilki, kas nesaudzēs ganāmo pulku” (Ap. d. 20:29). Citiem vārdiem sakot, ticīgie piedzīvos sivas vajāšanas. Šis pravietojums piepildījās pirmajā un otrajā gadsimtā. Kristieši, kas atteicās pielūgt imperatoru, klanoties Romas dievu priekšā, tika spīdzināti, ieslodzīti un sadedzināti uz sārta.

Apustulis pauda vēl citas bažas, sakot: “No jūsu pašu vidus celsies vīri, ačgārnības runādami, lai aizrautu mācekļus sev līdzī.” (Ap. d. 20:30) Baznīcā ienāks ķecerības. Dievišķās patiesības tiks aizstātas ar viltus mācībām. Pagāniskās prakses būs dominējošas. 4. un 5. gadsimtā kristīgajā baznīcā smalki iezagās kompromiss, kura iespējamais attaisnojums bija misijas virzīšana uz priekšu. Taču briesmīgais rezultāts bija atkāpšanās no Dieva Vārda patiesībām.

Izlasi 2. Tes. 2:7–12. Kā apustulis Pāvils apraksta gaidāmo atkrišanu? Kādas pazīmes viņiem vajadzētu pamanīt? _____

Pāvila komentārs, ka “netaisnības noslēpumainais spēks jau ir darbā”, ir nozīmīgs. Jau Pāvila laikā notika pakāpeniska atkāpšanās no Dieva Vārda patiesības attiecībā uz paklausību Dieva likumam. Šī aiziešana uzplauka vēlākajos gadsimtos.

Preteji otrajam bauslim kristiešu pielūgsmē tika ieviesti elki. Tūkstošgades mijas laikā elki bija visu pagānu reliģiju priekšplānā. Lai padarītu kristietību pieņemamāku pagāniem, kas ienāca kristīgajā baznīcā, pagānu dievības tika pārdēvētas par tā sauktajiem svētajiem. Svētdiena, saules dieva pielūgsmes diena, pakāpeniski tika pieņemta par kristiešu pielūgsmes dienu par godu augšāmcelšanās dienai. Šī viltus diena, kas nav apstiprināta Svētajos Rakstos, vēl arvien ir dominējošā.

Kādus kompromisus mēs redzam, ienākot draudzē mūsdienās? Vēl svarīgāk ir tas, kādus kompromisus, iespējams, tu pieļauj? Vai reizēm tas notiek, sajaucot patiesību un maldus? _____

Vārda pasargāti

Salīdzini Jņ. 17:15–17 un Ap. d. 20:32. Kādu atziņu Jēzus un apustulis Pāvils mums sniedz attiecībā uz aizsardzību pret sātana maldiem? _____

Bībele ir nekļūdīga Dieva gribas atklāsme. Tā atspoguļo Debesu plānu cilvēces glābšanai. Tā kā “visi šie raksti ir Dieva iedvesti”, tie ir “noderīgi mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā” (2. Tim. 3:16). Tas ir, “visi Raksti” ir Dieva iedvesmoti, ne tikai dažas daļas, ne arī dažas vairāk nekā citas. Visa Bībele ir jāpieņem kā Dieva Vārds. Pretējā gadījumā durvis maldiem ir plaši atvērtas.

Bībele lielās cīņas gaismā skaidri atklāj Dieva bezgalīgo mīlestību. Tā arī atmasko sātānisku maldināšanu un atklāj viņa krāpšanas. Velns ienīst Dieva Vārdu un gadsimtu gaitā ir darījis visu iespējamo, lai iznīcinātu tā ietekmi.

Galu galā, ko mēs zinātu par pestīšanas plānu, ja nebūtu Bībeles? Cik daudz mēs zinātu par Jēzus dzimšanu, dzīvi, mācībām un kalpošanu? Vai bez Svētajiem Rakstiem mēs vispār sāktu saprast Kristus upura dziļumu, Viņa augšāmcelšanās godību, Viņa aizlūguma spēku un Viņa atgriešanās varenību?

Visas šīs izšķirošās patiesības ir atklātas, mācītas un uzsvērtas Dieva Vārdā. Tai un tikai tai ir jābūt augstākajam un galīgajam standartam visas svētās patiesības izpratnē.

Tāpēc mums ir jācinās pret jebkuriem mēģinājumiem noniecināt tās autoritāti vai inspirāciju, pat no to puses, kas, apliecinot lielu mīlestību uz Bībeli, rada šaubas par to, pat viltīgā veidā. Traģiski, ka, īpaši ienākot mūsdienu domāšanai, daudzi teologi un kristieši tik daudz koncentrējas uz Svēto Rakstu cilvēcisko pusi, ka Bībele kļūst par cilvēka vārdu, nevis Dieva Vārdu. Viņi apgalvo, ka Bībele ir ķēniņu, ganu, zvejnieku, priesteru, dzejnieku un citu cilvēku raksti, kuri dalījās savā izpratnē un priekšstatos par Dievu, dabu un realitāti tā, kā viņi savā laikā un vietā varēja saprast.

Ja tā būtu taisnība, kāpēc mums, dzīvojot šodien, 21. gadsimtā, būtu īpaši jā rūpējas par to, ko šie cilvēki domāja, un, vēl jo vairāk, – jāņem viņu domas un uzskati par pamatu mūsu cerībai uz mūžību?

Mums nevajadzētu tā darīt.

Izlasi Ps. 119:105, 116, 130, 133 un 160. Kādu atziņu psalmu autors mums sniedz par Dieva Vārda nozīmi pestīšanas plānā? _____

Cilvēka domāšana ārpus Rakstiem

Svētais Gars darbojas caur mūsu prātu. Viņš aicina mūs izpētīt Visuma noslēpumus. Kāds ir trāpīgi teicis: "Kā kristieši mēs nepārbaudām savas smadzenes pie baznīcas durvīm." Tomēr cilvēka prāta spožums vien nespēj atklāt Svēto Rakstu dievišķās patiesības. Patiesība nav cilvēka uzskatu jautājums. Tas ir dievišķās atklāsmes jautājums.

Izlasī Sal. pam. 16:25, Soģu 21:25 un Jes. 53:6. Ko tie atklāj par sātana maldināšanas stratēģiju? _____

Viens no visefektīvākajiem velna maldiem ir likt mums ticēt, ka cilvēku prātojumi bez Svētā Gara atbalsta un Dieva Vārda informācijas ir pietiekami, lai saprastu Dieva gribu. Kāds spriešanas veids mums vai pat veselām kultūrām var šķist pareizs, taču Dieva acis tas var būt pilnīgi nepareizs.

Pirms dažiem gadiem mēs ar sievu nolēmām doties pārgājienā pa mežu netālu no viesnīcas, kurā nakšņojām. Parasti es diezgan labi lasu norādes, un pēc apmēram stundu ilgas staigāšanas pa dažādām takām es biju diezgan pārliecināts, ka atradīšu ceļu atpakaļ, bet drīz vien atklāju, ka esam bezcerīgi apmaldījušies mežā. Saule norietēja, un es baidījos no ļaunākā. Par laimi, mēs satikām dažus citus gājējus, kuri zināja ceļu. Mēs atradāmies vismaz piecas jūdzes no pareizā ceļa, toties netālu no galvenā ceļa. Tā kā viņu automašīna bija novietota netālu, viņi piedāvāja aizvest mūs atpakaļ uz viesnīcu. Satikt kādu, kurš zina ceļu un var mūs nogādāt galamērķī, mums bija ļoti svarīgi.

Dievs nav atstājis mūs vienus ceļā no zemes uz Debesīm. Svētais Gars norāda uz Svētajiem Rakstiem, kas ved mūs uz mājām. Patiesība un maldi, pareizais un nepareizais, labais un ļaunais – tos var pareizi saprast tikai Dieva Vārda gaismā. Tas, kas ir pretrunā Dievam un Viņa Vārdam, ir maldi, un maldi vienmēr ir bīstami; tas, kas ir saskaņā ar Dievu, ir patiesība un labestība. Cik svarīgi ir, lai Dieva Vārds būtu mūsu patiesības un morāles augstākais šķirējtiesnesis.

Kāpēc cilvēka prāts bez Svētā Gara palīdzības nav spējīgs atklāt dievišķo patiesību? Pārrunājiet cilvēciskā prāta un dievišķās atklāsmes mijiedarbību. Kā prāts palīdz mums saprast dievišķo atklāsmi? Piemēram, aplūkojiet Dan. 2. nodaļu, pravietojumu, kas aptver pasaules vēsturi no Bābeles laikiem līdz pat tālai nākotnei. Kā šāds pravietojums spēcīgi uzrunā cilvēka prātu? _____

Cīņa par prātu

Izlasi 2. Kor. 4:3–6. Ko nozīmē “kurus ir padarījis aklus šī laikmeta dievs, tos, kas netic” (2. Kor. 4:4, NKJV)? Kā viņu acis ir padarītas aklas? Kā acis tiek atvērtas? _____

Grieķu vārds “prāts” šajā fragmentā ir “noema”. Tas burtiski nozīmē mūsu uztveri vai garīgās spējas. SDA Bībeles komentāros ir sniegts izglītojošs skaidrojums šim pantam. “Cīņa starp Kristu un sātānu ir cīņa par cilvēku prātu. (Rom. 7:23, 25; 12:2; 2. Kor. 3:14, 11:3; Fil. 2:5, 4:7, 8) Sātana galvenais darbs ir padarīt aklus vai aptumšot cilvēku prātus. Viņš to dara, atturot viņus no Dieva Vārda izpētes, sagraujot prāta spēkus ar ķermeņa un dvēseles pārmērībām, pilnībā nodarbinot prātu ar šīs dzīves lietām un uzrunājot lepnumu un sevis paaugstināšanu.” (6. sēj., 854. lpp.)

Zināšanu trūkums nav tāpēc, ka pazudušajiem nebija iespējams uzzināt. Tas ir tāpēc, ka viņi negribēja zināt. Daudziem ir bijusi iespēja uzzināt patiesību, taču viņi izvēlējās neticēt, un sātans aizmigloja viņu acis. Sātana valstība ir tumsas valstība. Kā piebilst “The SDA Bible Commentary”: “Evaņģēlijs ir vienīgais līdzeklis, ar kuru var atklāt sātana velnišķos plānus un viltības un ar kuru cilvēki var ieraudzīt ceļu no tumsas uz gaismu.” (6. sēj., 854. lpp.) Jaunās Derības vēsts būtība ir Jēzus dzīvība, nāve un augšāmcelšanās. Jēzus ir evaņģēlija centrā un Svēto Rakstu centrā. Visi Raksti liecina par Viņu (Jņ. 5:39).

Izlasi Jņ. 1:4, 5, 9 un 14. Kā šie panti raksturo Jēzu? Īpaši ņemiet vērā Jņ. 1:14. _____

Kristīgās draudzes pirmajos gadsimtos Jaunās Derības ticīgie bija pilnībā uzticīgi Kristum kā Tam, kas bija Gaisma tumsā. Viņi tika izpirkti Viņa žēlastībā, pārveidoti Viņa spēkā un Viņa mīlestības motivēti. Pat nāve nevarēja saraut viņu uzticības saites ar Kristu. Evaņģēlija krāšņajā gaismā viņi atpazīna velna krāpšanas. Kristum vienmēr ir bijuši ļaudis, kas Viņa žēlastībā ir drosmīgi iestājušies par Viņa patiesību. Šajos pirmajos gadsimtos cauri tumsai spīdēja Kristus mīlestības, žēlastības un patiesības gaisma.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Viens un tas pats naida un pretestības gars visos laikmetos ir iedvesmojis Dieva ienaidniekus cīnīties pret patiesību, bet Kungs no saviem kalpiem vienmēr ir prasījis tādu pašu modrību un uzticību. Pirmajiem mācekļiem teiktie Kristus vārdi attiecas uz Viņa sekotājiem līdz laika beigām: ‘Ko Es jums saku, to Es saku visiem: Esiet nomodā!’ (Mk. 13:37).” (E. Vaita “Lielā cīņā” 56., 57. lpp.)

Daudzviet pasaulē, īpaši tur, kur cilvēkiem ir brīva pieeja Bībelei, sātans ir izmantojis citus līdzekļus, lai vājinātu tās ietekmi. Viens ļoti efektīvs veids ir bijis ar dažādu zinātņu centienu vai pat ar Bībeles zinātnes palīdzību, graujot uzticību Dieva Vārdam. Piemēram, lai gan Daniēla grāmata rakstīta vairāk nekā 500 gadus pirms Kristus, daudzi Bībeles pētnieki to datē ar otrā gadsimta vidu pirms mūsu ēras. Viņi apgalvo, ka tas noteikti sarakstīts šajā laikā; pretējā gadījumā pravietis būtu precīzi atklājis nākotni, un tas nevar būt. Tāpēc viņi apgalvo, ka Daniēla grāmata netika rakstīta laikā, kas tajā minēts, bet gan simtiem gadu vēlāk. Diemžēl šie meli par Biblii ir vieni no daudzajiem, ko mūsdienu zinātne cenšas mums uzspiest. Un diemžēl daudzi cilvēki pieņem šo kļūdu, jo galu galā Bībeles pētnieki to māca. Nav brīnums, ka Pāvils mūs brīdina: “Pārbaudait visu; kas labs, to paturiet.” (1. Tes. 5:21)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārlasiet citātu otrdienas tēmā un pēc tam pārdomājiet, lūk, ko: Kā sātans mūsdienās izmanto līdzīgas metodes, lai viltīgā veidā grautu Svēto Rakstu autoritāti?
2. Kādas ir mūsu lielākās garantijas pret nepareizu Dieva Vārda skaidrošanu?
3. Sātana galvenais mēģinājums lielajā cīņā starp labo un ļauno ir nomelnot Dieva raksturu un parādīt Viņu kā autoritāru, nemilošu tirānu. Kā ļaunais mēģina to izdarīt, un kāda ir Dieva atbilde viņa meliem?
4. Apustulis Pēteris apstiprina, ka “neviens rakstu pravietojums nav patvaļīgi iztulkojams” (2. Pēt. 1:20). Kā mēs varam būt pārliecināti, ka nesagrozām Svēto Rakstu nozīmi, lai sasniegtu savus mērķus? Kāpēc tas ir vieglāk izdarāms, nekā mums šķiet, un kāpēc mums ir jāsarģājas no šādas prakses? Kā mēs varam sevi no tā pasargāt?